

[Hanne Reintoft.]

hjælpsordning hjælper jo ikke på, om man kan besøge familien, om man kan have lidt gaver med til børnebørnene osv. osv.

Jeg synes, hele tanken bag dette forslag er så uendelig smålig, og jeg synes, at hele samfundet, også de yngre produktive aldersklasser, må skamme sig over, at det gennemføres. Pensionisternes svage stilling i vort samfund er endnu en gang blevet understreget ved behandlingen af dette spareforslag. Pensionisterne har jo ingen pressionsmidler. Af gode grunde kan de ikke strejke, de har ikke kræfter og helbred til at demonstrere, og deres organisationer har, hvor godt de end arbejder, ingen trumf at sætte bag rimelige krav. Hvis det var et anstændigt samfund, skulle en så svagt stillet samfundsgruppe fra politisk side jo netop vises særlig omsorg og respekt. Her skulle man netop lytte til, hvad behovene var, og ikke gøre lige det modsatte, som man gør det nu i vort samfund, der på mange måder bliver mere og mere koldt og umenneskeligt.

Alle vore pensionister har det, som jeg har sagt mange gange, svært, og jo ældre og skrøbeligere de bliver, jo sværere får de det. Alle pensionister, der kun har pensionen at leve af, burde have den forbedret og ikke forringet. Lad mig endnu en gang gøre opmærksom på deres trange kår og endnu en gang foreslå finansministeren og socialministeren, at man i den akutte situation overvejer at udbetale en ekstra måneds pension til alle, der kun har pensionen at leve af. Måske vil socialministeren svare mig på, hvad ministeren mener om tanken. Det kunne være en engangshjælp til at rette en ødelagt økonomi op, få klatgæld af vejen, få anskaffet de nødvendige forbrugsgoder, større tøjanskaffelser osv., selv om jeg selvfølgelig kun betragter det som en midlertidig ting, til bedre pensionsforhold kan opnås, og de bør opnås snarest.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg vil sige tak for tilslutningen til forslaget vedrø-

rende forhøjelse af arbejdsgiverbidraget til invalideforsikringsfonden.

Med hensyn til det andet forslag gentog hr. Bundvad det, der også blev sagt ved første behandling, at hvis man ophævede den automatiske tildeling af tillæg til de pensionister, som i fremtiden fylder 80 år — det vil jeg gerne have understreget, det gælder ikke de nuværende — så vil det få uheldige konsekvenser.

Jeg synes, at man i debatten om dette drager konklusioner, som er for vidtrækkende. Man indblander således spørgsmålet om standarden på vore plejehjem, og hr. Bundvad sagde, at vi ikke kunne være standarden på de gamle plejehjem bekendt. Nej, det er rigtigt, og vi vil alle gerne have en forbedring her. Men kan det ikke være rimeligt, når disse ting drages frem, da også at se lidt på, om det er et område, man har ladet ligge, eller om det er et område, hvor der sker en betydelig udvikling? Jeg kan f. eks. nævne, at medens udgifterne i 1969-70 til alderdoms- og plejehjem var omkring 760 mill. kr., udgør de nu, regner man med, omkring 1.040 mill. kr. Der er altså i disse år tale om en stigning her på ca. 35 pct. Man taler også om, at der skal sættes ind med mere omsorgsarbejde. Igen er jeg enig, og jeg er også enig i, at vi må prioritere netop det forebyggende arbejde højt, men heller ikke udgifterne til omsorgsarbejdet har vist nogen faldende tendens, tværtimod har de vist en endnu stærkere stigende tendens i den periode, jeg taler om. Jeg kan nævne, at fra 1969-70 er udgifterne til omsorgsarbejde steget fra ca. 23 mill. kr. til ca. 40 mill. kr., altså en stigning på ca. 75 pct.

Udvalget har udbedt sig, og udvalget har fået oplysninger fra forskellige kommuner, større og mindre, om, hvordan man i kommunerne bedømmer muligheden for at yde de ældre pensionister den fornødne hjemmehjælp. De besvarelser, der er kommet ind, viser, at kommunerne har den opfattelse, at det vil være muligt også fremtidig at dække de over 80-årige pensionisters behov for hjemmehjælp.